



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: КЖ1-215/21
Дана:01.04.2021.године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Ђорђа Ристића и Мирјане Војиновић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.246 ст.1 КЗ, одлучујући о жалбама бранилаца АА, адвоката Владимира Д. Драмлића из Крушевца, адвоката Љубише Ваљаревића из Београда и адвоката Љубодрага С. Вуковића из Крушевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крушевцу К.17/20 од 18.01.2021.године, у седници већа одржаној дана 01.04.2021.године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Крушевцу К.17/20 од 18.01.2021.године, тако што Апелациони суд правноснажну пресуду Вишег суда у Крушевцу К.бр.1/16 од 25.01.2016.године делимично ставља ван снаге само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па окривљеног АА, који је пресудом Вишег суда у Крушевцу К.бр.1/16 од 25.01.2016.године оглашен кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.246 ст.1 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **3 (три) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у екстрадиционом притвору у Републици Албанији у периоду од 11.03.2019.године до 12.03.2020.године, време проведено на издржавању казне по ранијој правноснажној пресуди Вишег суда у Крушевцу К.бр.1/16 од 25.01.2016.године у периоду од 12.03.2020.године до 30.07.2020.године и време проведено у притвору почев од 30.07.2020.године па надаље, док се жалбе бранилаца окривљеног у преосталом делу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом Вишег суда у Крушевцу К.17/20 од 18.01.2021.године, пресуда Вишег суда у Крушевцу К.бр.1/16 од 25.01.2016.године, којом је окривљени АА, са ЈМБГ, од оца, рођенгодине у Брусу, оглашен кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.246 ст.1 КЗ и осуђен на казну затвора од 4 (четири) године, уз обавезивање да накнади трошкове кривичног поступка и суду плати на име паушала

износ од 6.000,00 динара и остале трошкове у износу од 157.000,00 динара, у поновљеном поступку у целини се оставља на снази.

На основу чл.63 КЗ, окривљеном АА је у изречену казну затвора урачунато време проведено у екстрадиционом притвору у Републици Албанији у периоду од 11.03.2019.године до 12.03.2020.године, време проведено на издржавању казне по ранијој правноснажној пресуди Вишег суда у Крушевцу К.бр.1/16 од 25.01.2016.године у периоду од 12.03.2020.године до 30.07.2020.године и време проведено у притвору које се рачуна од 30.07.2020.године па надаље.

Окривљени је обавезан да овом суду плати, поред трошкова које је обавезан да плати по ранијој пресуди Вишег суда у Крушевцу К.бр.1/16 од 25.01.2016.године, још и износ од 59.257,29 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против цитиране пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Д. Драмлић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине првостепену пресуду Вишег суда у Крушевцу К.17/20 од 18.01.2021.године и предмет врати првостепеном суду на поновно разматрање и одлучивање. У жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о термину одржавања седнице другостепеног већа, како би истој присуствовали,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Љубиша Ваљаревић, „са свих законских разлога“, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу ожалбену пресуду Вишег суда у Крушевцу К.17/20 од 18.01.2021.године, преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе или да отвори претрес пред другостепеним судом. У жалби је захтевао да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа, односно о претресу пред другостепеним судом, у смислу чл.449 ЗКП,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Љубодраг С. Вуковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 и чл.438 ст.2 тач.1, 2 и 3 ЗКП, због погрешно утврђеног чињеничног стања чл.440 ЗКП, повреде кривичног закона чл.439 ЗКП и „само евентуалности ради“ због неправилне одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи у погледу одлуке о казни и окривљеном изрекне блажу казну, односно казну затвора у трајању од 3 (три) године.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж-222/2021 од 22.03.2021.године, предложио да се жалбе бранилаца окривљеног одбију као неосноване, а пресуда Вишег суда у Крушевцу К.17/20 од 18.01.2021.године, потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа, у смислу одредбе чл.447 ЗКП, у присуству бранилаца окривљеног АА, адвоката Владимира Д. Драмлића, адвоката Љубише Ваљаревића и адвоката Љубодрага С. Вуковића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца и окривљеног АА који је

обавештен о седници већа, али није обезбеђено његово присуство, с обзиром да се налази у притвору и да има браниоце, налазећи да присуство окривљеног није неопходно за разјашњење ствари, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби чл.451 ст.1 ЗКП, па је, по оцени навода у изјављеним жалбама и писаном предлогу Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, нашао:

- жалбе су делимично основане.

Жалба браниоца окривљеног, адвоката Владимира Д. Драмлића је изјављена због битне повреде одредаба кривичног поступка, али се у образложењу жалбе не конкретизују битне повреде одредаба кривичног поступка, нити се нумерише одредба процесног законика која је повређена, па је жалба, по оцени Апелационог суда, као другостепеног, само формално и паушално изјављена по овом законском основу.

У жалби браниоца окривљеног, адвоката Љубише Ваљаревића се наводи да пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, да је „ожалбена пресуда противречна сама себи, нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни“, чиме се цитира законски текст прописан одредбом чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, али будући да се у жалби не образлаже у чему се конкретно састоје наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, иста је у том делу оцењена као неоснована.

Насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног, адвоката Љубодрага С. Вуковића, да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 ЗКП, Апелациони суд налази да је изрека пресуде разумљива, те да су о свим чињеницама које су предмет доказивања, дати потпуно јасни и међусобно непротивречни разлози тако да првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, а ово тим пре што се у жалби не наводи у чему се конкретно огледају наведене битне повреде одредаба кривичног поступка. Осим тога, изјављеном жалбом се првостепена пресуда само паушално побија по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.1 и 3 ЗКП, јер се не конкретизује о ком незаконитом доказу се ради, нити које су одредбе процесног закона неправилно примењене, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

У жалби истог браниоца се наводи да је у поновљеном поступку судећим већем председавао судија Драган Здравковић који је морао бити изузет са разлога што је у овој кривичној ствари у више наврата учествовао као председник већа или члан ванпретресног већа приликом доношења одлуке о продужењу притвора, па је самим тим у тим приликама стекао одређена предубеђења, те је и то било од значаја за доношење побијане пресуде.

Цитираним жалбеним наводима се првостепена пресуда суштински побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.4 ЗКП, јер је на главном претресу учествовао судија који се морао изузети. Међутим, имајући у виду одредбу чл.452 ЗКП којом је прописано ограничење позивања на повреду закона из чл.438 ст.1 тач.4 ЗКП, те да се жалилац може на исту позивати у жалби само ако ту повреду није могао изнети у току главног претреса или је изнео, али је првостепени суд

није узео у обзир, Апелациони суд налази да су ови жалбени наводи без утицаја на одлуку суда, с обзиром да су могли бити изнети и у току главног претреса, а из списка предмета произилази да очигледно неоправдано нису изнети.

Изјављеним жалбама свих бранилаца се првостепена пресуда побија по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и износи заједнички став да је целокупна пресуда, која је донета након поновљеног поступка, заснована на једном једином доказу, односно на исказу саоптуженог ББ чији исказ је прочитан на главном претресу. У жалби браниоца окривљеног Владимира Д. Драмлића се указује да постоји конструкција првостепеног суда у функцији опстанка кривице окривљеног АА и одржавања на снази претходне осуђујуће пресуде, да окривљени АА и осуђени ББ нису саучесници, док се у жалби браниоца, адвоката Љубише Ваљаревића указује да је првостепени суд поступио супротно одредби чл.481 ст.2 ЗКП, јер се пресуда заснива на исказу саоптуженог ББ. У жалби браниоца окривљеног, адвоката Љубодрага С. Вуковића се износи став да окривљени ББ ни по ком својству нема својство саучесника (није саизвршилац у смислу чл.33, није подстрекач у смислу чл.34 и није помагач у смислу чл.35 КЗ), што је јасно и првостепеном суду, али окривљени ББ јесте осуђен правноснажном пресудом, па се може сматрати да постоји законска забрана да се у поновљеном поступку у односу на окривљеног АА непосредно саслушава. Међутим, према ставу ове жалбе, то не даје за право првостепеном суду да осуђујућу пресуду према окривљеном АА искључиво заснива на одбрани окривљеног ББ, јер у том смислу постоји императивна одредба чл.481 ст.2 ЗКП, коју императивну одредбу је првостепени суд очигледно занемарио. Жалбом истог браниоца се указује и да је окривљеном повређено право прописано у одредби чл.349 ст.6 ЗКП (вероватно је у питању грешка у куцању и бранилац мисли на став 5 истог члана, који нема став 6), према којој да је поступљено у складу са том одредбом окривљени АА би имао право да директно и непосредно оспори тврдње оптуженог ББ, да му поставља питања, што гарантује основно начело главног претреса – непосредност. Повређена је и одредба чл.389 ст.1 тач.3 ЗКП, чл.399 ст.2 и 3 ЗКП, што све представља повреду права на правично суђење (чл.32 Устава Републике Србије), посебна права која су дата окривљеном одредбом чл.33 Устава Републике Србије.

Насупрот наводима изјављених жалби, Апелациони суд, као другостепени, налази да је првостепени суд у поновљеном поступку у присуству окривљеног АА, коме је у раније правноснажно окончаном кривичном поступку суђено у одсуству, у смислу одредби чл.479 до 481 ЗКП, након поновног извођења свих доказа који су изведени и у ранијем поступку и читања одбране саоптуженог ББ, дате пред Полицијском управом у Крушевцу, пред Вишим јавним тужиоцем у Крушевцу и на главном претресу пред судом, који је правноснажно осуђен и извођења нових доказа у виду одбране окривљеног АА и прибављања налаза и мишљења комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду на околност способности окривљеног да схвати значај дела и управља својим поступцима, изведен правилан закључак да нови докази нису довели у сумњу утврђено чињенично стање у ранијем правноснажно окончаном кривичном поступку.

Наиме, у правноснажно окончаном кривичном поступку окривљени АА је оглашен кривим да је дана 12.02.2014.године ради продаје неовлашћено ставио у промет супстанцу која је проглашена за опојну дрогу на тај начин што је ради продаје набавио и организовао превоз опојне дроге канабис, познате под називом марихуана, тако што се са ББ договорио да опојну дрогу, коју ће му он предати, ББ својим возилом

превезе са територије Косова и Метохије до Зајечара и преда је НН лицу, па је у путничко моторно возило наведеног ББ са леве и десне стране унутрашњости возила, у пределу задњег седишта испод тапацира, спаковао марихуану која је била упакована у четири мања и четири већа пакета укупне тежине 5.959,7 грама, чиме је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.246 ст.1 КЗ. Окривљени ББ, иначе саоптужени са окривљеним АА по оптужници Вишег јавног тужиоца у Крушевцу Кти.бр.8/14 од 24.04.2014.године је оглашен кривим да је 12.02.2014.године неовлашћено ради продаје преносио опојну дрогу канабис познату под називом марихуана у свом путничком моторном возилу са територије Косова и Метохије до ауто перионице „Пит Стоп“ у Крушевцу, укупне нето тежине 5.959,7 грама, а коју му по претходном договору у возило спаковао АА, чиме је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.246 ст.1 КЗ.

У поновљеном поступку осуђеном у одсуству, применом одредбе чл.406 ст.1 тач.5 ЗКП, суд се упознао са садржином исказа саоптуженог ББ, према којем је већ окончан поступак правноснажном осуђујућом пресудом тако што је у смислу чл. 405. ЗКП прочитао његову одбрану дату у том поступку (пред полицијом, у тужилачкој истрази и на главном претресу), правилно налазећи да је исказ окривљеног ББ логичан, уверљив, јасан, детаљан и реалан и да је у складу са резултатима осталих изведених доказа, првенствено са листинзима остварене телефонске комуникације, односно налазом и мишљењем вештака дипл. инжењера Драгана Мишчевића, којим доказима је потврђена одбрана окривљеног ББ да је критичног дана 12.02.2014.године имао телефонску комуникацију са АА који се налазио на територији Косова, разменом СМС порука у периоду од 12:54:37 (први СМС који је упутио окривљени ББ) до 13:58:52 (задњи СМС који је упутио окривљени АА), при чему је СМС порука у 13:51 са садржином „понеси пљескавицу нисам јео ништа“ (упућена са телефонског броја окривљеног ББ), док из списка предмета произилази да је реч о телефонском броју који је користио окривљени АА, на кога је окривљени ББ указао као на лице које му је предало опојну дрогу на територији Косова и Метохије ради преноса до Зајечара, када је окривљени ББ заустављен у Крушевцу код аутоперионице и опојна дрога је од њега одузета.

У поновљеном поступку окривљени АА није негирао да је познавао окривљеног ББ, али је негирао да је имао било какав договор са њим у вези превоза опојне дроге са територије Косова и Метохије до Зајечара, нити да је било какву дрогу паковао у возило окривљеног ББ, са ставом да је исти имао интерес да себе штити и да кривицу превали на окривљеног. Наведену одбрану окр. АА првостепени суд је критички оценио, довођењем у везу са одбраном осуђеног ББ, али и са другим материјалним доказима, па правилно исту није прихватио ценећи је као усмерену на избегавање и умањење кривице, а иста је демантована одбраном окривљеног ББ и материјалним доказима који су одузети од осуђеног ББ, у виду две СИМ картице и једног папирића са исписаним бројем 064/....., који је пронађен код окривљеног ББ, а који му је предао окривљени АА, према његовом казивању (као и једну СИМ картицу). Дакле, ценећи раније изведене доказе у контексту одбране окривљеног АА, први пут изнете у поновљеном поступку, који није оспорио материјалне доказе (листинге, вештачење и др), правилно је првостепени суд закључио да се одбрана осуђеног ББ може у потпуности прихватити као истинита. Ово тим пре, што окр. АА није указао ни на један евентуални мотив да га осуђени ББ неосновано терети (освета, свађа, нерашчишћени односи и сл), а наводи одбране окр. АА да је осуђени ББ овакву

одбрану изнео у циљу умањења сопствене кривице су очигледно неуверљиви јер је окривљени ББ осуђен за описано кривично дело на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, дакле без икаквих погодности везано за разјашњење учешћа окривљеног АА у предметном кривичноправном догађају.

По оцени Апелационог суда, као другостепеног, правилан је закључак првостепеног суда да се у конкретној кривичној ствари не ради о саучесницима у извршењу кривичног дела, јер су саоптужени као два самостална извршиоца за различите кривичноправне радње које представљају радње извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.246 ст.1 КЗ. Наиме, у чињеничном опису кривичног дела, за које је окр. ББ правноснажно осуђен је утврђено да је неовлашћено преносио опојну дрогу ради продаје, док је окр. АА правноснажном пресудом оглашен кривим да је „ради продаје набавио и организовао превоз опојне дроге“, што упућује на алтернативну радњу извршења кривичног дела која је у закону описана као „на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце које су проглашене за опојну дрогу“. Даље, у чињеничним описима кривичних дела из чл. 246. ст. 1. КЗ није описано јединство субјективних и објективних елемената саизвршилаштва, тако да се исти не могу сматрати саучесницима у правном значењу те речи, иако су учесници једног истог животног догађаја.

Насупрот наводима жалби бранилаца окривљеног, адвоката Драмлића и адвоката Ваљаревића, Апелациони суд налази да је правилно првостепени суд поступио када се, применом одредбе чл.406 ст.1 тач.5 ЗКП, са одбраном саоптуженог упознао читањем записника о његовом саслушању, па је оцењена као неоснована жалба браниоца окривљеног, адвоката Драмлића да је првостепени суд неосновано одбио предлог одбране да се у поновном поступку као сведок испита осуђени ББ, будући да процесни закон такву могућност не допушта, јер би на наведени начин осуђени ББ приликом давања исказа у истој кривичноправној ствари имао дуалитет процесних улога.

С друге стране, тачно је да се побијана пресуда (као и ранија правноснажна пресуда) у одлучујућој мери заснивају на исказу саоптуженог ББ, па је сагласно међународним стандардима нужно испитати да ли је повређено право на одбрану окривљеног АА које му је загарантовано Уставом, законом и општеприхваћеним правилима међународног права, тиме што исти није имао могућност да сходно начелу непосредности испита окр. ББ, односно да му поставља питања и евентуално се са њим суочи.

Стоји чињеница, на коју се указује жалбом браниоца окривљеног Љубодрага С. Вуковића, да првостепени суд није омогућио окривљеном АА да у поновљеном поступку непосредно испита окривљеног ББ, нити је то могао да учини јер се у свему придржавао одредби кривичноправне процедуре које такву могућност не дозвољавају. Приликом оцене да ли је на тај начин окривљеном АА повређено право на одбрану, као саставни део права на правично суђење које је загарантовано и одредбама Законика о кривичном поступку (чл.1 ст.1), Апелациони суд, као другостепени, је пошао од тога да је окривљени Станисављевић изгубио право да непосредно испита саоптуженог ББ било у тренутку давања његовог исказа или касније на главном претресу у ранијем поступку, јер се налазио у бекству и није био доступан државним органима, услед чега је донето решење о одређивању притвора дана 14.02.2014. године по притворском основу из чл. 211. ст. 1. тач. 1. ЗКП и окривљени је

након пет година од доношења решења лишен слободе у Републици Албанији, где се налазио у екстрадиционом притвору скоро годину дана. Наредбом о спровођењу истраге осим окривљеног АА (окр.ББ и ВВ) био је обухваћен и његов брат ГГ, који је извршио одређене радње у предметном догађају (на које је указао и саоптужени ББ), али које немају кривичноправни карактер јер је јавни тужилац обуставио истрагу према том лицу, Према стању у списима предмета према окривљеном АА је расписана централна потерница јер је имао познато пребивалиште у Брусу, где није пронађен већ се налазио на територији Косова и Метохије, на непознатој адреси, на који начин се, ван сваке разумне сумње, намеће закључак да је имао намеру да избегне спровођење правде и да се бекством и недоступношћу државним органима одрекао примене свог права да му се суди у присуству, а самим тим и да се користи правима која му у том случају припадају. С обзиром да је својим поступцима сам себе довео у процесну ситуацију јасно дефинисану процесним законом да се у поновљеном поступку у коме му се суди у присуству са исказом саоптуженог може упознати само читањем тог исказа, а не непосредним испитивањем тог лица или евентуалним суочењем, по оцени Апелационог суда, окривљени се неосновано позива на повређено право на одбрану и недостатак правичности поступка. Следствено томе, Апелациони суд жалбе бранилаца окривљених у том делу оцењује као неосноване.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд оставио на снази правноснажну пресуду у погледу утврђеног чињеничног стања и примене кривичног закона, правилно налазећи да су несумњиво утврђени сви објективни и субјективни елементи кривичног дела за које је окривљени АА правноснажно осуђен.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији, с обзиром да је првостепени суд у целини оставио на снази ранију правноснажну пресуду којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а која се побија жалбама бранилаца окривљеног, без навођења конкретних разлога за изјављивање жалби по овом законском основу, Апелациони суд налази да су приликом одлучивања о врсти и висини казне, у смислу чл. 54. КЗ, правилно цењене као отежавајуће околности ранија осуђиваност окривљеног, последњи пут 2013.године и количина опојне дроге марихуане коју је оптужени ставио у промет. Првостепени суд у поновљеном поступку окривљеном АА није ценио као олакшавајућу околност да је због благе депресивне епизоде његова урачунљивост била смањена, али не и битно, а из списка предмета произилази да окривљени живи у ванбрачној заједници, да је отац троје деце, које околности се односе на његов лични и породични живот и у сваком случају имају карактер олакшавајућих околности, док је у првобитној правноснажној пресуди цењено да олакшавајућих околности није било, Имајући у виду утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, тежину кривичног дела и степен кривице окривљеног, Апелациони суд налази да се казном затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци у потпуности може остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција у смислу чл.4 и 42 КЗ, односно да се и са блажом казном од оне која је изречена у правноснажно окончаном кривичном поступку може остварити сврха кажњавања нашта се основано указује жалбом браниоца окривљеног, адвоката Љубодрага С. Вуковића. У изречену казну је окривљеном урачунато време проведено у притвору и на издржавању казне затвора по ранијој правноснажној пресуди, на начин као у изреци ове пресуде, сходно чл. 63. КЗ и 478. ст. 3. тач. 2. ЗКП.

Правилна је и одлука о трошковима кривичног поступка, с обзиром да се жалбом браниоца окривљеног, адвоката Вуковића првостепена пресуда побија по основу одлуке о трошковима, али се у образложењу жалбе не дају разлози за изјављивање жалбе по овом законском основу, а не ради се о повреди која се испитује по службеној дужности.

Са напред наведених разлога Апелациони суд је, на основу одредбе чл.457 и чл.459 ЗКП, одлучио као у изреци.

**Записничар,
Тамара Миливојевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Милевка Миленковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**